

PETR KOS

KOVBOJOVÉ

argo

NA MOŘI

2

3

4

5

OJJOVE

NA MOŘI

PETR KOS
KOVBOJOVÉ NA MOŘI

**OBÁLKA A GRAFICKÁ ÚPRAVA TEREZA KRÁLOVÁ. ODPOVĚDNÁ
REDAKTORKA MARTINA MAŠÍNOVÁ. KOREKTURY ŠÁRKA
DOHNALOVÁ.**

**SAZBA STUDIO VISUALIST (WWW.VISUALIST.CZ). TECHNICKÝ
REDAKTOR MILAN DORAZIL.**

PŘÍPRAVA ELEKTRONICKÉHO FORMÁTU PDF KOSMAS.

E-KNIHU VYDALO NAKLADATELSTVÍ ARGO,

MILÍČOV A 13, 130 00 PRAHA 3,

ROKU 2026 JAKO SVOU 6 148. PUBLIKACI. ELEKTRONICKÉ

VYDÁNÍ PRVNÍ.

ISBN 978-80-257-5014-8 (VÁZ.)

ISBN 978-80-257-5046-9 (E-KNIHA)

© ARGO, 2026

TEXT © PETR KOS, 2026

PHOTOS © ARCHIV PETR KOS – SAILBOAT ANNA

COVER DESIGN © TEREZA KRÁLOVÁ, 2026

NAŠE KNIHY DISTRIBUUJE KNIŽNÍ VELKOOBCHOD KOSMAS

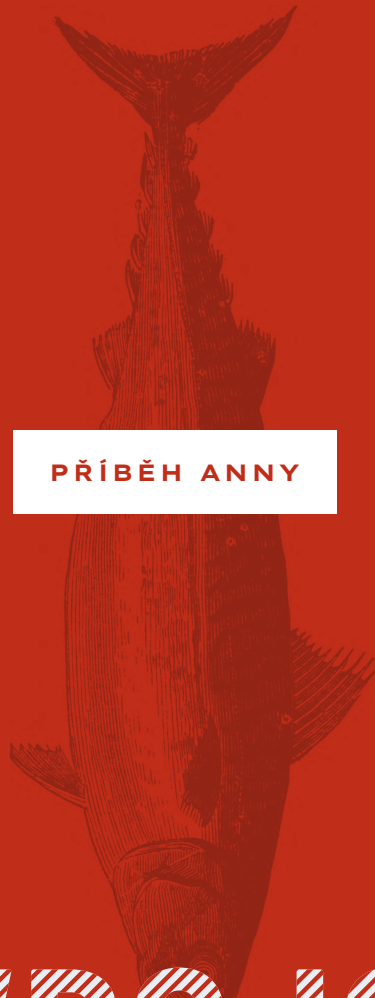
SKLAD: ZA HALAMI 877, 252 62 HOROMĚŘICE

TEL.: 226 519 383

E-MAIL: ODBYT@KOSMAS.CZ, WWW.FIRMA.KOSMAS.CZ

**KNIHY JE MOŽNO POHODLNĚ ZAKOUPIT V PŘÁTELSKÉM
INTERNETOVÉM KNIHKUPECTVÍ WWW.KOSMAS.CZ**

PETR KOS

PŘÍBĚH ANNY

KOVBOJOVÉ

NA MOŘI

MANŽELCE,

DCEŘI,

SYNŮM A RODIČŮM,

A scenic view of a rocky coastline. In the foreground, the dark hull and rigging of a boat are visible on the left. The water is a deep blue with gentle ripples. In the background, a large, craggy rock formation extends into the sea under a cloudy, overcast sky. The overall mood is serene and majestic.

VELKÝM HRDINŮM OBYČEJNÝCH,

NEHRDINSKÝCH DNÍ!

„ACH! - A TO VÁM ŘÍKÁM TEĎ
PO LETECH - KDYBY MĚ BYL MŮJ
DÉMON DOVEDL UCHOVAT STÁLE
V TAKOVÝCH VÝŠINÁCH, SNAD
UŽ BYCH NIKDY NEBYL VYDECHL
STRÍZLIVÝ. AVŠAK TENTO SVĚT
NEDÁVÁ NIC ZADARMO. ČLOVĚK
MUSÍ PODLE ŽELEZNÉHO ZÁKONA
VŠE SPLATIT - KAŽDÁ SÍLA JE
VYVÁŽENA SLABOSTÍ; PO KAŽDÉM
VZLETU PŘIJDE PÁD; A ZA KAŽDOU
DOMNĚLOU BOŽSKOU CHVÍLÍ
NÁSLEDUJE PŘIMĚŘENÁ DOBA
V SLIZU PLAZA; ZA KAŽDÝ KROK
V NEDOZÍRNÝCH, DLOUHÝCH DNECH
A TÝDNECH ŽIVOTA STRÁVENÉHO
VE VELKOLEPÝCH CHVÍLÍCH
OPOJENÍ MUSÍ ČLOVĚK ZAPLATIT
KUSEM ŽIVOTA A ČASTO JEŠTĚ
I LICHVÁŘSKÝMI ÚROKY.“

Jack London: *Démon alkohol*

VRACEL JSEM SE starým fordem pickupem z Aljašky přes Kanadu. Dolů, do Seattlu. Nespěchal jsem.

Tisíce mil na přemýšlení.

Cesta na několik dní.

V noci jsem spal na korbě auta ve spacáku a vzpomínal na předešlé měsíce a roky.

Vybavovaly se mi útržky příběhů, které jsem dřív chtěl všechny zachytit. Zapisoval jsem si je do sešitů, na kousky papírů, do diářů. Napřed jsem se snažil nic nezapomenout, nevynechat. Jenže časem jsem měl radši, když kolem mě jen letěly, když jsem je slyšel a věděl jsem, že se vypaří, že jsou vyprávěné jen v tom jednom jedinečném okamžiku. Že skřípot tužky po papíru by vše narušil.

V okamžiku, kdy dva chlapi sedí proti sobě a mluví spolu z očí do očí. Nejsou určený pro nikoho dalšího. Tyhle historcky se nevykládají po barech. Musíte si je zasloužit.

Oddřít roky na moři, bojovat s bouřkami, potácet se a potit na palubě a nezvorat to. A pak, po letech,
když se zase shledáte,
když jste si rovní,
když žiješ svůj vlastní příběh, svůj vlastní život, kterej je jim možná podobnej,
a taky už jsi možná ve stejném věku, jako byli tehdy oni,
teprve pak si tě pustěj k sobě blíž.

Na začátku jsem si myslel, že to je skvělý základ na knihu.
Že ji napíšu,
protože oni si to zaslouží,
protože mi všechno řekli,
protože jsem část toho prožil, a že přece nenechám zmizet jejich životy.

Ale pak, po mnoho let, jsem neměl žádnou motivaci psát.

NECHTĚL JSEM SE S NIKÝM DĚLIT O VZPOMÍNKY, KTERÉ MI SVĚŘILI; ŘEKLI MI TO, CO ANI SVÝM DĚTEM NE, A MANŽELKÁM UŽ VŮBEC.

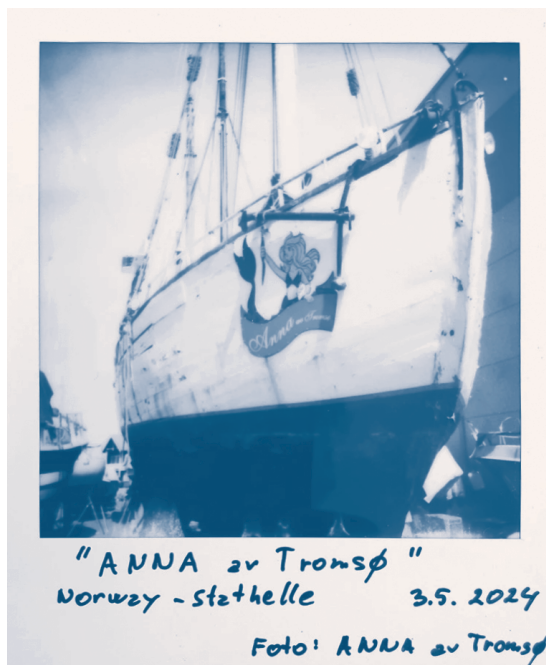
Možná jsem měl pocit, že když o tom vím jen já a oni a nikdo další, jsem součástí toho příběhu, ale kdybych to napsal, budou to jen historky a já je ztratím.

Ale dneska už vím,
že už nemusím poslouchat cizí vyprávění o životě,
že už nemusím snít o cizích dobrodružstvích,
že nemusím vyprávět jen cizí dobrodružství, když mám vlastní.

Jenže nakonec, příběh těch mořských kovbojů už nikdo jiný nenapíše, nikdo jiný ho nezná celý. Tak je to na mně. Uběhla už spousta vody, co se to všechno stalo. Spoustu detailů a jmen jsem zapomněl, nebo je ani tehdy nevnímал.

Ale o to nejde, jde o ten pocit, důvěru, kterou si člověk musí zasloužit. Tahle historie se skládá z řady osudů, mohl jsem ji poskládat přesně tak, jak žili svůj život, podle pravdy, nebo si ji vymyslet. Mohl jsem své psaní zakončit i jejich smrtí. Protože teď už stejně nikdo z nich nežije, i když kdo ví...

My už za svoje dobrodružství zaplatili - kusem života i s úroky. Kolik jste za svůj sen a svobodu ochotní zaplatit vy, co dáte v sázku?

1

VŠE POCHÁZÍ Z MOŘE

ČERVEN 2018

Koupil jsem starou dřevěnou plachetnici v Norsku. Po jiných lodích jsem se dívat nejezdil, žádné jiné jsem nehledal. S nikým jsem se o tom nebavil, nevyptával jsem se známých a kamarádů, co si mám koupit. Která loď by byla nejlepší. Neposílal jsem nikomu fotky z inzerátů, co si o té a té myslí. Neříkal jsem nikomu, že si chci koupit plachetnici a obeplout s ní svět.

Protože jsem věděl, že žádnéj svět neobepluju, tak o tom nebudu vykládat, když stejně kolem světa nepopluju.

Zbyly mi nějaké peníze z rybolovu na Aljašce. Věděl jsem, že už se tam nevrátím. Po osmi letech, kdy většina rybářů, kapitánů, co jsem s nima chytil, šla do důchodu a pověsila řemeslo na hřebík. Že je to děsně daleko, když mám malé děti a šťastné manželství.

